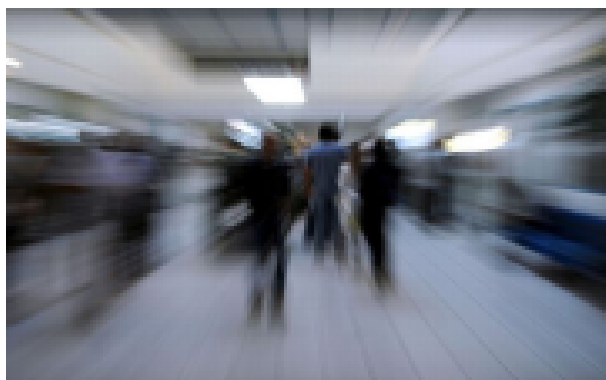

ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΤΗΣ ΜΕΡΚΕΛ – ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΛΛΗΝΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ

Το Tnxs.gr δημοσιεύει μια συγκλονιστική επιστολή που έστειλε στον καθηγητή του Χριστόφορο Βερναρδάκη, ένας παλιός φοιτητής του, που σήμερα, μετά τις μεταπτυχιακές του σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ στη Μεγ. Βρετανία,

εργάζεται σε εργοστάσιο της Γερμανίας.

Ιδού η ...ανταπόκριση του...

Γεια σου Δάσκαλε,

Με αφορμή την ιστορική εμφάνιση σου στο φύλλο των εργαζομένων της Ελευθεροτυπίας, πήρα το θάρρος να σου στείλω αυτό το mail, εκφράζοντας κάποιους προβληματισμούς σε συνδυασμό με μια παράθεση απόψεων και συμπερασμάτων από τη γερμανική κοινωνία, όπου βρίσκομαι και εργάζομαι. Πράγματι, η απουσία μου (φυσική και μόνο) από την εξελισσόμενη ελληνική κοινωνία με λυπεί βαθύτατα και ιδιαίτερα η απουσία μου από τους δρόμους, όπου κατά τη γνώμη μου δίνεται μια τεράστια μάχη πρωτίστως συνειδησιακή (προσπάθεια ριζοσπαστικοποίησης της κοινωνίας) και δευτερευόντως πολιτική, αλλά οι εξελίξεις στη γερμανική κοινωνία είναι επίσης μεγάλες και θα επεκταθώ σε αυτό στη συνέχεια.

Δεν ξέρω αν γνωρίζεις, αλλά **δουλεύω σε ένα εργοστάσιο (ως ανειδίκευτος εργάτης) στο Dachau, με ελαστικό ωράριο και συνθήκες σχεδόν τραγικές. 8,5 ώρες την ημέρα, από τις οποίες πληρωνόμαστε τις 8 και τη Παρασκευή 6 ώρες. Πολλοί εργάζονται για 400ευρώ και ή τα υπόλοιπα τα παίρνουν μαύρα ή απλά**

εργάζονται 30 ώρες το μήνα. Πολλοί εξ αυτών είναι και Γερμανοί, άλλοι έχουν βρει αυτήν την εργασία απο **Zeitfirma** (είναι εταιρίες ενοικίασης εργαζομένων όπου αν για παράδειγμα δουλεύουν με 10ευρώ την ώρα τα 2 απ' αυτά τα παίρνει η εταιρία).

Με λίγα λόγια δεν υπάρχει καν συλλογική σύμβαση εργασίας παρά μόνο προσωπικά συμβόλαια. Όταν αναρωτήθηκα πως γίνεται τόσα χρόνια να έχουν παγώσει τους μισθούς και να έχουν ελαστικοποιήσει τόσο την αγορά εργασίας σε μια συζήτηση με Γερμανό εργάτη μου είπε ότι έφταιγε **η ανεργία και τα ξεπουλημένα συνδικάτα.** Το αστείο είναι πως μας έχουν παραδώσει και μια λίστα από πράγματα που απαγορεύεται να κάνουμε (όπως να μη βάζουμε το χέρι μας σε κινούμενη μηχανή) αλλά ουσιαστικά απαιτούν να κάνουμε, έχοντας υπογράψει πρώτα πως απαγορεύεται και σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος η εταιρία δεν φέρει καμιά ευθύνη.

Παλαιότερα, συνάδελφοι που δουλεύουν χρόνια εκεί (άνω των 20) μου είπαν πως αυτή η δουλειά που κάνουμε τώρα είναι (Akkord Arbeit) και πληρώνεται με 75% παραπάνω, αλλά όλα αυτά έχουν καταργηθεί, επίσης οι υπερωρίες πληρώνονται όταν συμπληρώσεις άνω των 50 ωρών (με 38 ώρες τη βδομάδα σταθερή εργασία). **Πρώτη φορά εκλέχτηκε απο το τμήμα παραγωγής ο επικεφαλής του συνδικάτου και γίνονται τεράστιες διαπραγματεύσεις να ανακτήσουμε δικαιώματα που είχαμε πριν.** Προσπαθώ να συμμετέχω όσο πιο πολύ μπορώ και προς τιμήν τους λαμβάνουν υπόψιν τους μερικές μου επισημάνσεις.

Τώρα από πρώτη του Ιανουαρίου δεν χρειάζεται την Παρασκευή να δουλεύουμε 2 ώρες επιπλέον χωρίς πληρωμή (!!!!) και για πρώτη φορά πήραμε αύξηση 3%, αλλά είναι πολύ δύσκολο να πιέσουμε εντονότερα γιατί η εθνική ανομοιογένεια του εργατικού δυναμικού είναι τεράστια και οι φόβοι μεγάλοι. Επικεφαλής είναι Γερμανός (από τους λίγους με κοινωνική συνείδηση και τα άλλα μέλη από Γκάμπια, Σρι Λάνκα και Τουρκία). Ο εργοδότης απειλεί συνέχεια με μετακόμιση στην Τσεχία αφήνοντας μας

άνεργους ή μας ενημερώνει πως «μπαίνει μέσα», ενώ η **υπεραξία** είναι απίστευτα μεγάλη. Την έχω υπολογίσει **κουτσουρεμένα και είναι η εξής**: σε 8 ώρες δουλειά, οι 6 πάνε στον εργοδότη, η 0,5 στο κράτος και η 1,5 την καρπώνεται ο εργάτης (με τα δικά του στοιχεία κέρδους)...

Αναρωτήθηκα γιατί συμβαίνει αυτό σε μια κοινωνία ευημερούσα. Γνωρίζοντας τα προβλήματα ένωσης της Γερμανίας και τη χρόνια ανεργία (άνω του 9% για χρόνια) δεν δικαιολογούσαν τέτοιες εργασιακές σχέσεις και μάλιστα σε ένα κράτος του Βίλλυ Μπραντ που ήταν πράγματι κοινωνικό. Έτσι άρχισα να συζητώ με Γερμανούς γι' αυτήν την ηττοπάθεια του εργατικού κινήματος.

Ανακάλυψα ότι υπάρχει μια τρομερή απάθεια ανάμεσα στους εργαζόμενους (κυρίως μεσαίας τάξης) και το απέδωσα στην ελλιπή ενημέρωση αλλά και στη στροφή του SPD τελευταία χρόνια.

Δυστυχώς ανακαλύπτω πως ανάμεσα στους Γερμανούς αναπτύσσεται έντονα μια εθνική ανάταση που υπερκαλύπτει την κοινωνική συνείδηση. Η χρόνια προπαγάνδα της Bild, η οποία είναι η πρώτη σε πωλήσεις εφημερίδα κυρίως επειδή είναι πιο φθηνή (!!!) έχει κάνει καλά τη δουλειά της. Η παιδεία επίσης των Γερμανών τείνει να δημιουργεί εργατικούς υπάκουους και αυταρχικούς πολίτες

(wer nur den lieben langen Tag, ohne Plag, ohne Arbeit verplempert, wer das mag, der gehört nicht zu uns – **όποιος σπαταλά την ωραία μέρα χωρίς μόχθο και χωρίς δουλειά και σε όποιον αρέσει αυτό το πράγμα, ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ**) και (wer die pfennige nicht ehrt, ist des Talers auch nicht wert, το οποίο σημαίνει **όποιος δεν τιμά τα cent, δεν είναι άξιος για λεφτά**). Τα παραπάνω είναι παιδικά τραγούδια τα οποία μαθαίνονται στα παιδιά στο σχολείο.

Τις προάλλες είχε έρθει ένας καινούργιος από το Θιβέτ στη δουλειά και προϊστάμενοι τον έπιασαν να κάνει λάθος. Η τιμωρία του; Να προσπαθεί να φτιάξει κάτι που είναι χαλασμένο και χρειάζεται μηχανικό. Το χειρότερο είναι πως αυτοί το ήξεραν και κάθονταν στη γωνιά και γελούσαν. Τι νόημα είχε όλο αυτό;

Και έχω δει και ακούσει πολλά τέτοια περιστατικά, διαπιστώνοντας ότι οι Γερμανοί έχουν την έννοια της τιμωρίας μέσα τους.

Προφανώς δεν αναφέρομαι στο σύνολο και σε απόλυτο βαθμό αλλά σε γενικές διαπιστώσεις νοοτροπίας. Ο διαρκής ύμνος της αποταμίευσης και η παντελής έλλειψη αισθητικής (κτίρια, ρούχα, διασκέδαση) καθιστούν μια κοινωνία βαρετή και μερικές φορές αποπνικτική, συγκριτικά με τη βρετανική και την ελληνική. **Όποια διαφήμιση και να δω αναφέρεται σε φθήνια (billig) ή σε αποταμίευση (sparen) και αυτή είναι η φυλακή τους...**

Πηγή/φωτό: TvxS

Διαβάστε σχετικά:

-Ο ρόλος της Γερμανίας,

-Το γερμανικό οικονομικό "θαύμα" και η συντριβή της εργατικής τάξης